KELLY & DE POEZELS · ZENDOLLS

Vachtje

Kijk eens met me mee.

Over het leven achter dat lieve snoetje

Over wat ik zelf niet zag. Wat ik ben gaan leren. En waarom ik het leven van onze Ragdolls nu anders organiseer. Een persoonlijke gids, met achterin praktische hulp om ook zelf vanuit hun vachtje te kijken.

Omdat ik niet meer weg kan kijken

Misschien kwam je hier via een reel over wat een kitten mij kost. Daar kwamen ook oordelen op. Dat begrijp ik: een paar bedragen vertellen nog niet hoe mama en papa leven, wat er bij het begeleiden van een nestje komt kijken en waarom ik bepaalde keuzes maak.

Maar voordat ik naar een ander wijs: ik heb het zelf óók anders gedaan. Ik heb huilend mijn poes bij een dekkater achtergelaten die apart woonde. En toch betaalde ik. Ik dacht thuis dat ik met een dure krabpaal alles fantastisch had geregeld. Liefde was er genoeg. Maar ik wist zoveel nog niet.

Ik schrijf deze gids omdat ik het schrijnend vind hoe katten en kittens in sommige catteries leven. Een kater die jarenlang een kamer als zijn hele wereld heeft. Een moederpoes die nauwelijks ruimte krijgt om met haar kleintjes op ontdekking te gaan. Of die na haar laatste nestje zelf ook haar thuis verliest. Een schoon huis en lieve mensen vertellen niet het hele verhaal.

“Zo doen we dat nu eenmaal” vind ik geen antwoord meer. Zeker niet als ík degene ben die besluit dat mijn katten nestjes krijgen. Dan moet ik ook verantwoordelijkheid nemen voor het leven dat zij daardoor leiden. Ook wanneer er geen nestje meer komt.

Daaruit zijn mijn ZenDolls-ecosysteem en The Regulated Nest Approach® gegroeid. In deze gids vertel ik wat ik ben gaan zien en hoe ik het nu organiseer. Met voorbeelden en vragen die je helpen verder te kijken dan een lief snoetje. Ook als je gewoon thuis het beste voor je eigen kat wilt.

Je hoeft nog niet alles te weten. Dat wist ik ook niet. Maar we kunnen wel nieuwsgierig blijven naar wat onze katten ons proberen te vertellen. Kijk je met me mee?

Liefs, Kelly & de poezels

01 · DAAR BEGON HET VOOR MIJ

Ik dacht toch echt dat ik het goed deed

Als ik nu opnieuw een baby zou krijgen… Gaan we niet meer doen hoor. Maar ik zou sommige dingen heel anders doen. Mijn oudste wilde bij me slapen. Ik hoorde: “Dan verwen je hem.” Dus zat ik huilend op de gang, terwijl hij ook huilde. Met een timer hielden we bij wanneer ik naar hem toe mocht.

Nu denk ik: houd je baby lekker bij je. Met achttien ligt hij echt niet meer bij je in bed hoor. Toen volgde ik wat me werd geleerd. Met alle liefde die ik had. En juist daarom begrijp ik hoe lastig het kan zijn wanneer je later ontdekt dat iets ook anders kan.

Bij mijn katten gebeurde dat tijdens mijn eerste opleidingsdag, rond 2019/2020. Ik kreeg een filmpje te zien van een kat die met een balletje bij een speeltorentje speelde. “Is deze kat blij?” Ja, toch? Ik zag hem toch spelen? Maar die kat bleek ernstige nierproblemen te hebben. Dat beeld is me bijgebleven. Blijkbaar kon ik naar een kat kijken en tóch zoveel missen.

Mijn toenmalige partner vroeg die avond: “Heb je de verkeerde opleiding gekozen?” “Nee,” zei ik. “Onze katten zijn depressief.” Zo voelde het. Ik stelde geen diagnose; ik schrok van alles wat ik thuis ineens anders zag. Noah, die zoveel sliep en wat te zwaar was. De kattenbakken. De plekken waar ze aten en lagen. Ik hield van mijn katten. Maar wat wist ik eigenlijk van hún leven in mijn huis?

Die krabpaal van €600 stond er gewoon, hoor

Ik had één grote, dure krabpaal. Krabben én hoog liggen, dacht ik. Hartstikke goed geregeld. Tot ik leerde dat meerdere mandjes in één paal nog geen verschillende, vrij bereikbare rustplekken zijn. Als één kat onderaan ligt en een andere niet langs hem durft, heb je aan dat bovenste mandje weinig.

Vanaf dat moment ging ik ons huis aanpassen. Ik keek naar de dichte kattenbakken, naar de eetplekken en naar de routes door de kamer. Kon een kat ergens naartoe zonder eerst langs een andere kat te moeten? Was er werkelijk keuze? En ja, ik dacht ook: jeetje, dit gaat serieus geld kosten. Dat begrijp ik dus heel goed wanneer mensen met mij naar hun eigen huis kijken.

Ik zag na die aanpassingen het gedrag van mijn katten veranderen. Dat maakte iets los. Ik kon blijven denken dat mijn inrichting mooi en goed bedoeld was, maar mijn katten lieten me zien wat een verschil hun leefomgeving maakte. [1, 2]

Daarom vraag ik je in deze gids om even met me mee te kijken. Ook als een huis schoon is, de katten er prachtig uitzien en iemand ontzettend veel van ze houdt. Hoe ziet hun dag eruit? Wat kunnen ze zelf kiezen? En wat zijn wij eigenlijk normaal gaan vinden, simpelweg omdat we het zo vaak zien?

Mijn poes ging naar huis. Die jongens bleven daar.

Jaren geleden bracht ik mijn poes voor mijn eerste stamboomnestje naar een dekkater. Daar zag ik katers apart wonen, in ruimtes van ongeveer twee bij één meter. Er stond een krabton, een kattenbak en voer. Alles wat je op het eerste gezicht “verzorgd” zou kunnen noemen.

Ik heb daar huilend mijn poes achtergelaten. We hadden het hele stuk al gereden en ik liet me overhalen. Daar ben ik niet trots op. Maar het hoort wél bij mijn verhaal. Mijn poes kwam later weer thuis. Voor die jongens was dat verblijf hun dagelijks leven. En met mijn betaling hielp ik die manier van houden in stand.

Als je ergens voor een dekking komt, ben je er maar even. Maar die kater is er ook als jij weg bent. Wanneer er geen poes op bezoek komt. Wanneer iedereen gewoon aan tafel zit of ’s avonds op de bank ploft. Wie deelt dan zijn dag? Waar kan hij naartoe? Met wie kan hij contact zoeken?

Een dier tijdelijk apart houden wanneer dat nodig is, is iets anders dan hem jarenlang zo laten leven. Toch hoor je al snel: “Ja, maar het is een dekkater.” Alsof daarmee de rest van zijn behoeften vervalt. Wanneer zijn we dát normaal gaan vinden? Dat schone hokje is voor mij niet genoeg. Ik wil ook weten wat voor leven erin past.

En dezelfde vraag wil ik stellen over de moeder van dat prachtige kitten. Niet alleen wanneer we haar met haar kleintjes op de foto zien.

Een van onze katers, samen met mij thuis.

Lekker overzichtelijk. Voor ons, ja.

Een moederpoes met haar kleintjes in een rennetje. Alles bij elkaar, makkelijk in de gaten te houden. Ik snap waarom mensen dat prettig vinden. Maar wanneer die kleintjes op ontdekking willen, hoeveel ruimte geven we mama dan om met ze mee te gaan? En kan zij ook zelf even afstand nemen?

Bij ons groeien kittens niet op in een rennetje of een aparte kittenkamer. We maken hun leefomgeving veilig en laten hun wereld stap voor stap groter worden. Mama is leidend. We kijken naar haar en haar kleintjes, in plaats van te verwachten dat zij zich voegen naar wat voor ons het handigst is. Ook een veilige buitenruimte hoort bij onze keuzes.

Dat vraagt aandacht. Je maakt het huis veilig, kijkt mee en geeft rust wanneer die nodig is. Ook kinderen leren dat een kitten niet op ieder moment opgepakt hoeft te worden. Hoe bijzonder is het als zo’n kleintje uit zichzelf naar je toe komt? Daar mag je best even op wachten.

Maar wat gebeurde er met die poes?

Ik sprak met mensen die waren gaan kijken bij een driejarige moederpoes. Ze verzorgde nog haar kittens en woonde met vijf andere katten. Ze zou worden herplaatst, alleen, want ze paste niet in de groep. Toen ik doorvroeg, vertelden ze dat de andere katten haar belemmerden.

Dan gaan bij mij de vragen pas beginnen. Kon ze rustig bij haar kleintjes zijn? Kon ze bij haar eten en de kattenbak? Wat gebeurde er tussen die katten? Een moeder die haar kittens beschermt, leeft op dat moment in heel andere omstandigheden dan een gecastreerde kat zonder nestje. Dat het daar moeilijk gaat, vertelt me nog niet dat ze de rest van haar leven geen passend gezelschap kan hebben.

Ik hoorde thuis zelf ook steeds meer gesis toen er meerdere ongecastreerde poezen woonden. Krolsheid, nestjes, moeders die hun kleintjes beschermen: dat vraagt nogal wat van het samenleven. Ook bij zes katten. Je kunt de spanning niet begrijpen door alleen maar de katten te tellen.

En als haar laatste kittens verhuisd zijn, vertrekt mama soms ook. Andere mensen, andere geuren, haar vertrouwde plekken weg. Soms is een nieuw thuis juist de beste keuze voor een kat. Maar hebben we zorgvuldig onderzocht wat zij nodig heeft? Of zijn wij vooral klaar met haar nestjes? Ik vind dat een ongemakkelijke vraag. Juist daarom wil ik hem stellen.

Ik wilde het blijvende thuis van onze katten niet pas gaan regelen wanneer hun tijd als fokkat voorbij was. Daar moest mijn hele manier van werken op aansluiten.

Ík wil die nestjes. Zij hebben er niet om gevraagd.

Ik geniet van prachtige Ragdolls. Van hun karakter, hun uitstraling en het werken aan het type dat ik zo mooi vind. Ik verdiep me in lijnen en kies ook bewust katten uit het buitenland. Maar als ík besluit dat mijn katten nestjes krijgen, dan hoort daar meer bij dan een doordacht fokplan. Dan moet ik ook hun leven goed organiseren.

Daarom wonen onze ouderkatten vanaf kitten bij zorgvuldig gekozen gastgezinnen, met passend kattengezelschap. Daar groeien ze op als gezinsleden en daar mogen ze blijven. Onze moederpoezen krijgen twee nestjes. Onze katers zijn ongeveer twee jaar actief. Daarna worden ze op mijn kosten gecastreerd. Hun plek op de bank blijft gewoon hun plek op de bank.

Óók papa heeft dus een gezin. Hij gaat voor een geplande dekking op bezoek en komt daarna weer thuis. We werken met onze eigen katers binnen onze gesloten cattery en bieden geen dekkingen buiten onze cattery aan. Zo hoef ik voor mijn fokplannen geen gebruik te maken van een manier van katerhouden waar ik zelf verdrietig van word.

En ja, onze katers sproeien thuis niet. Dat is wat wij ervaren; het is geen belofte voor iedere kater. Voor mij blijft de vraag veel groter dan dat ene gedrag: kan deze jongen gewoon meeleven, ontspannen, contact zoeken en kat zijn?

Dat thuis is de basis. Wat er vervolgens tussen de katten, de gezinnen en mij ontstaat, maakt het pas echt bijzonder.

BIJ ONS THUIS · KOVU

Papa, gewoon bij zijn mensen

Kovu met zijn kattenmaatjes, midden in het dagelijkse gezinsleven.

Vanuit die blik heb ik The Regulated Nest Approach® ontwikkeld en de naam laten registreren. Veiligheid, vrijheid, verbinding en regulatie horen daarin bij elkaar. Die woorden moeten voelbaar worden in hoe mama, papa en de kleintjes leven. En uiteindelijk óók in hoe we kiezen waar een kitten gaat wonen.

Die eerste stapjes… ik snap die wens zó goed

“Een keer een nestje, dat lijkt ons zo bijzonder.” Ja. Dat ís het ook. Die oortjes die steeds meer gaan horen, de eerste wiebelige stapjes en dan ineens zo’n klein eigenwijsje dat de kamer door wandelt. Daar ben ik na al die jaren nog steeds niet op uitgekeken.

Alleen vertelt verliefd zijn op een nestje je nog niet of een baby goed drinkt, of mama hulp nodig heeft. Zeker met zeven kleintjes heb je je handen al vol. Laat staan wanneer er ook nog veel volwassen katten en andere nestjes in huis wonen. Je wilt iets opmerken terwijl je nog kunt bijsturen. Daarvoor moet je weten waar je naar kijkt.

Bij onze gastgezinnen bereiden we dat samen voor. Ik zorg voor begeleiding, de nestspulletjes en de kittenuitzet. We volgen de kleintjes in hun groei en ontwikkeling, en bij medische zorgen betrekken we de dierenarts. Het gezin draagt zorg en verantwoordelijkheid, maar hoeft het wiel niet opnieuw uit te vinden.

Zo kan die wens om een nestje mee te maken een zorgvuldig begin krijgen. Zonder zelf maar een ongecastreerd poesje te kopen en op Marktplaats een dekkater te zoeken, terwijl je nog niet weet wat je over gezondheid, lijnen en het leven van die kater zou moeten vragen.

Bij mijn zoon kon je het zien

Mijn zoon werd 22 jaar geleden geboren met een voetje in dwangstand. Dat was zichtbaar. Je kon zien dat er iets aandacht nodig had. Die ervaring is me bijgebleven, ook toen ik later naar onze moederpoezen en hun kleintjes ging kijken.

Bij mensen weten we dat zwangerschap, bevalling en herstel niet voor iedereen vanzelf gaan. Waarom zouden we bij een moederpoes dan zomaar aannemen dat zij en al haar kleintjes nergens last van hebben? Voor mij is dat een reden om aandachtig te blijven kijken, ook wanneer er op het eerste gezicht niets opvalt.

Daarom komt bij élk nestje een osteopaat op nestbezoek, ook bij onze gastgezinnen. Die kijkt naar mama én haar kittens. Daarnaast laten we jaarlijks onze volwassen poezen bij de gastgezinnen nakijken door de osteopaat. Het hoort bij de aanvullende aandacht die ik hun wil geven, naast onze veterinaire zorg.

Dus toen ik een kitten had dat haar lijfje aanspande als ik haar optilde, hoefde ik niet eerst te besluiten of er iemand moest komen. Dat nestbezoek stond al gepland. En wat daar opviel, maakte voor mij heel voelbaar waarom ik niet te snel een karakteretiket wil plakken.

“Ze houdt niet van optillen.” Klaar?

Een van mijn kittens spande haar lijfje aan wanneer ik haar optilde. Ze zocht ook minder toenadering. Je zou haar kunnen omschrijven als wat terughoudend, een kitten dat niet graag wordt opgepakt. Dan verhuist ze misschien met dat verhaal. En gaan haar mensen denken: zo is ze nu eenmaal.

Tijdens het vaste nestbezoek vertelde ik de osteopaat vooraf niets over wat me bij haar opviel. Ik was benieuwd wat zij zelf zou zien. Juist bij dit kitten gaf ze aan dat twee nekwerveltjes niet goed bewogen. Ze vermoedde dat de spanning vanuit die nek pijn kon geven, vergelijkbaar met spanningshoofdpijn. Dat was haar inschatting; een kitten kan ons niet vertellen waar het pijn heeft.

Inmiddels is ze het meest toegankelijke kitten ever. En ze blijft bij mij. Dit ene verhaal verklaart niet ieder kitten dat optillen onprettig vindt. Maar stel dat ze was verhuisd met het etiket “wat terughoudend”. Dan waren haar mensen dat misschien gewoon gaan geloven. Bij gezondheidsvragen hoort de dierenarts erbij.

Daarom kijk ik niet alleen of een kitten gezellig meespeelt. Kan het na opwinding ook weer tot rust komen? Zoekt het zelf contact, kan het afstand nemen en daarna opnieuw nieuwsgierig worden? Met regulatie bedoel ik dat dagelijkse kunnen schakelen tussen activiteit en ontspanning. Ook dat neem ik mee wanneer ik een kitten leer kennen.

Even ergens katjes kijken?

Een gezin met wie ik al in gesprek was, ging in de buurt bij een nestje kijken. Gewoon om even te ervaren hoe een Ragdoll is, want bij mij kun je daarvoor niet vrijblijvend langskomen. Ze vertelden dat ze op de drempel al dachten: willen wij hier wel naar binnen? Er leefden ongeveer twintig katten, met verschillende nestjes. Ontzettend lieve mensen, zeiden ze. Maar er waren geen voorafgaande hygiëne-instructies, hun schoenen mochten aanblijven en handen wassen werd niet gevraagd.

Dat verhaal laat voor mij zien waarom “je moet altijd eerst even kunnen komen kijken” niet de hele afweging is. Mensen gaan soms bij meerdere nestjes langs. Via handen, kleding of schoenen kunnen infecties worden meegenomen, ook als je niets aan een dier ziet. Als bezoeker draag je daar óók verantwoordelijkheid voor. [4]

Onze wederzijdse kennismaking begint daarom met een videogesprek. We stellen alle vragen over en weer en kunnen meekijken in elkaars leefomgeving. Mijn huis en het dagelijkse leven bij onze gastgezinnen kun je ook op Instagram volgen. Ons bezoekbeleid draait om bescherming van de katten en hun kleintjes.

En het welzijn van het gezin telt mee. Een huis moet voor kat én mens fijn zijn om in te leven. Je hoort niet voortdurend een kattenbak te ruiken. Ik kijk naar het geheel. Online beelden laten natuurlijk een selectie zien; mis je zicht op de leefomgeving, vraag dan gerust of iemand die tijdens het gesprek wil laten zien.

[4] Cats Protection, Bringing a new kitten home. Over het meenemen van infecties via handen, schoenen en kleding: cats.org.uk · Bringing a new kitten home.

Ooit was dat óók iemands droomkitten

Bij mijn eerste Ragdollnestje keek ik op Marktplaats wat anderen voor hun kittens vroegen. Wat me vooral bijbleef, waren de jonge herplaatsers. Zoveel katten die alweer een thuis zochten. Ik vond het schrijnend. Iemand had toch ooit naar dit katje uitgekeken? Wat was er onderweg gebeurd?

Niet iedere herplaatsing heeft dezelfde oorzaak. Maar ik ben me gaan verdiepen in verwachtingen en matching. Een gezin kan ontzettend van een kitten houden en toch iets heel anders verwachten dan dit dier kan geven. Wie een knuffelkat hoopt te verwelkomen, kan teleurgesteld raken wanneer die kat liever naast je ligt dan op schoot. En een oudere kat zit misschien helemaal niet te wachten op een kitten dat steeds met hem wil stoeien.

Ook “het zijn twee broertjes” vertelt nog niet of ze goed bij elkaar passen. Ik kijk naar speelstijl, energie, behoefte aan contact en rust. Naar het gezin én naar het aanwezige kattenmaatje. Onze kittens verhuizen samen met een passend kittenmaatje of naar een gezin met een jonge kat die bij hen past. Als enig kitten bij een oudere kat is voor ons geen passende start.

Daarom stel ik vragen, voeren we videogesprekken en zeg ik soms ook nee. Je wordt verliefd op een snoetje, maar je deelt straks een heel leven. Ik wil dat we daar vóór de verhuizing bij stilstaan. En daarna blijven we begeleiden, ook bij de kennismaking met het nieuwe maatje.

En dan planten zij weer nieuwe zaadjes

Een gastgezin vertelde dat ze bij vrienden ineens naar de kattenbak keken. Was die eigenlijk wel schoon? En had die kat nog eten nodig? Dingen waar ze vroeger misschien aan voorbij waren gelopen, zagen ze nu wél. Daar word ik als mens zó blij van.

Dat is wat ik bedoel met ons ecosysteem. Een kat heeft een blijvend thuis. Een gezin en hun kinderen beleven iets prachtigs, met begeleiding dichtbij. Kittens groeien op met ruimte om te ontdekken, gezelschap, aandacht en rust, en verhuizen naar mensen bij wie ze passen. Wat die mensen leren, nemen ze weer mee naar hun eigen omgeving. Zo komen we samen verder dan ik alleen ooit zou kunnen.

Voor mij is dat 1 + 1 = 3. Levensgeluk en levensverrijking voor onze poezels én voor ons. Die samenwerking maakt mij persoonlijk echt dolgelukkig. Van ons huis naar hun huis, terwijl de verbinding blijft.

Je mag bewust voor een Ragdoll kiezen en je tegelijk afvragen hoe dat kitten ter wereld is gekomen. Kijk ook naar het leven van mama en papa. Vraag door. En weet dat ik zelf óók wil blijven leren. Ik vraag gezinnen wat beter kan in mijn begeleiding. Soms houd ik vast aan een keuze. Soms denk ik: hé, dank je wel. Daar kan ik iets mee.

Misschien kijk je na dit verhaal ook al een beetje anders. Achterin heb ik de praktische dingen bij elkaar gezet, zodat je ze rustig kunt terugzoeken. Neem die andere bril vooral mee. We maken hun wereld samen een stukje mooier. En zij die van ons.

Liefs,
Kelly & de poezels

Genoeg plek.
Ook als een ander in de weg ligt.

Je hoeft mijn hele huis niet na te bouwen. Begin eens met op kattenhoogte kijken. Stel dat een andere kat in de doorgang ligt: kan jouw kat dan nog ergens rustig eten, slapen of naar de bak? Daar gaat keuze ineens heel concreet leven. [1, 2]

Bij ZenDolls gebruik ik als praktisch minimum **aantal katten + 1** voor ieder van de voorzieningen hieronder. Twee katten betekent dus minimaal drie van ieder. Tijdens mijn opleiding leerde ik het ruimere uitgangspunt aantal katten × 2. Mijn +1-formule is een eigen minimum; de dieren, hun onderlinge relaties en de ruimte bepalen of er méér nodig is.

Hoge ligplekken	Lage ligplekken
Horizontale krabelementen	Verticale krabelementen
Verstopplekjes	Kattenbakken
Eetplekken	Drinkplekken

Verspreid de voorzieningen. Drie bakken naast elkaar bieden weinig uitwijkmogelijkheid als juist die hoek spannend is. Mandjes in één krabpaal zijn ook niet allemaal onafhankelijk bereikbaar. Zorg dat hoge plekken veilig zijn, krabelementen stabiel staan en een verstopplek liefst een uitweg heeft.

Vijf gecastreerde volwassen katten is mijn persoonlijke maximum als huis en karakters passen. Meerdere ongecastreerde poezen met krolsheid en nestjes vragen een heel andere afweging. Een getal alleen vertelt je niet hoe prettig katten samenleven.

OM ERBIJ TE PAKKEN · ZO KAN HET ERUITZIEN

Ruimte om kat te zijn

Een hoge rustplek, een krabplek op de grond en een ruime open kattenbak vervullen verschillende behoeften. Deze beelden laten voorbeelden zien. De verdeling door het huis en de bereikbaarheid blijven minstens zo belangrijk als de spullen zelf.

Verticaal krabben · Horizontaal krabben · Een ruime open kattenbak

Handig voor jou. En voor je kat?

Een gezin dat heel bewust wilde kiezen, vroeg me naar een elektrische kattenbak. Snap ik hoor. Gemak is aantrekkelijk. Maar ik begin bij wat de kat nodig heeft: ruimte om te draaien, overzicht, een prettige instap en gemakkelijk weg kunnen. Ook geluid en beweging doen ertoe. Zelf kies ik voor ruime open bakken, die we goed schoonhouden.

Bij ons staan eten, drinken en kattenbakken los van elkaar. Eten en drinken zet ik ook niet tegen de muur. Een kat moet kunnen overzien wat er om hem heen gebeurt en gemakkelijk weg kunnen. Duur of mooi betekent niet automatisch geschikt, online net zo min als in een dierenwinkel. Dat had ik met die krabpaal al geleerd.

Ook over voeding mag je doorvragen. Een kat is een obligate carnivoor: zijn voedingsbehoeften horen bij een vleeseter. Bij ons krijgen mama en kittens vers vlees volgens ons voedingsbeleid. Daarbij tellen volledigheid, levensfase, vocht en hygiëne. Alleen het woord “vlees” zegt nog niet dat een voeding compleet is; omgekeerd maakt het carnivoor zijn niet iedere brok automatisch ongeschikt. [3]

Een stamboom vertelt over afkomst, maar bewijst op zichzelf niet dat relevante gezondheidsonderzoeken gedaan zijn. Vraag naar de uitslagen van beide ouders en laat je uitleggen wat die betekenen. Wij wegen de kittens dagelijks tot hun verhuizing. Bij volwassen katten kijk ik naar gewichtstrends en veranderingen in gedrag. Bij zorgen hoort medische beoordeling door de dierenarts erbij.

Let ook op het stille gedrag: omlopen, wachten tot een andere kat weg is, een favoriete plek niet meer gebruiken. Je hoeft geen gevecht te zien om reden te hebben beter te kijken. [1]

Je mag gewoon doorvragen, hè.

Ook als je al verliefd bent. Ook als iemand heel overtuigend vertelt dat het altijd zo gaat. Je hoeft niet alles zelf te weten, maar je mag wel om uitleg vragen. Deze vragen helpen je het gesprek te openen:

• Waar wonen mama en papa op een gewone dag, ook buiten een nestje of dekking?

• Wat gebeurt er na hun tijd als fokkat? Is hun blijvende thuis al geregeld?

• Hoeveel katten wonen hier en wat verandert er wanneer er nestjes zijn?

• Kan iedere kat rustig eten, drinken, slapen en een schone kattenbak bereiken?

• “Ze past niet in de groep”: wat gebeurt er dan precies? Wat is onderzocht of aangepast?

• Kan mama zelf rust zoeken en met haar kleintjes mee wanneer ze gaan ontdekken?

• Welke relevante gezondheidsonderzoeken zijn bij beide ouders gedaan? Mag ik de uitslagen zien?

• Hoe volgen jullie groei, gezondheid en gedrag? Wie helpt bij problemen?

• Waarom denken jullie dat juist dit kitten bij ons en ons kattenmaatje past?

• Hoe bereiden jullie ons voor op voeding, inrichting en de kennismaking? En welke begeleiding is er na de verhuizing?

Je mag ook zeggen: “Ik wil er nog even over nadenken.” Een mooie kat is geen reden om je vragen in te slikken.

OM VERDER TE LEZEN

Waar ik op teruggrijp

Dit is mijn persoonlijke verhaal, geen oordeel over iedere cattery. Ik weet hoe het is om iets liefdevol te doen en later te ontdekken wat je nog niet wist. Daarom blijf ik zelf ook leren.

Meer lezen over kattenbehoeften, leefomgeving en samenleven? Deze bronnen sluiten aan bij de uitleg:

[1] Rodan en collega’s (2024). AAFP Intercat Tension Guidelines. Over het herkennen van spanning en het begeleiden van samenleven.
doi.org/10.1177/1098612X241263465

[2] Ellis en collega’s (2013). AAFP and ISFM Feline Environmental Needs Guidelines. Over keuze, leefomgeving en de behoeften van katten.
doi.org/10.1177/1098612X13477537

[3] Cornell Feline Health Center. Feeding Your Cat en How often should you feed your cat? Over voedingsbehoeften en complete voeding.

Mijn eerdere gastblog bij De Groene Os: Wist je dat er veel ongelukkige katten zijn?

De bronnenformule, groepsgrenzen en plaatsingsvoorwaarden in deze gids beschrijven onze ZenDolls-keuzes. Richtlijnen helpen ons kijken; ze maken de individuele kat niet overbodig. Een passend maatje vraagt nog steeds een zorgvuldige kennismaking. En een medische vraag hoort bij de dierenarts: gedragsbegeleiding of een osteopaat vervangt die beoordeling niet.

The Regulated Nest Approach® is de aanpak die ik zelf heb ontwikkeld en waarvan ik de naam heb laten registreren. Wat voor mij telt, is dat je onze keuzes terug kunt zien in het dagelijkse leven van de katten.

Van ons huis naar hun huis.

Ik hoop dat je met deze gids meer ziet dan alleen een lief snoetje. En dat je, net als ik, die vraag blijft stellen: hoe zou het zijn om hier die kat te zijn?

www.zendolls.nl